BESCHIKKING VAN HET GERECHT (Negende kamer)

10 december 2019*

„Beroep tot nietigverklaring – Interne markt – Fundamentele vrijheden – Verordening (EU) 2018/1724 – Oprichting van één digitale toegangspoort voor informatie, procedures en diensten voor ondersteuning en probleemoplossing – Lagere territoriale autoriteit – Procesbevoegdheid – Individuele geraaktheid – Niet-ontvankelijkheid”

In zaak T-66/19,

Vlaamse Gemeenschap (België),

Vlaams Gewest (België),

vertegenwoordigd door T. Eyskens, N. Bonbled en P. Geysens, advocaten,

verzoekers,

tegen

Europees Parlement, vertegenwoordigd door I. McDowell, R. van de Westelaken en M. Peternel als gemachtigden,

en

Raad van de Europese Unie, vertegenwoordigd door K. Michoel en O. Segnana als gemachtigden,

verweerders,

betreffende een verzoek krachtens artikel 263 VWEU strekkende tot nietigverklaring van verordening (EU) 2018/1724 van het Europees Parlement en de Raad van 2 oktober 2018 tot oprichting van één digitale toegangspoort voor informatie, procedures en diensten voor ondersteuning en probleemoplossing en houdende wijziging van verordening (EU) nr. 1024/2012 (PB 2018, L 295, blz. 1),

geeft

HET GERECHT (Negende kamer),

samengesteld als volgt: M. J. Costeira, president, D. Gratsias (rapporteur) en T. Perišin, rechters,

griffier: E. Coulon,

de navolgende

* Procestaal: Nederlands.

Beschikking

Voorgeschiedenis van het geding

1 Op 6 mei 2015 heeft de Europese Commissie een mededeling vastgesteld met als titel „Strategie voor een digitale eengemaakte markt voor Europa" [COM(2015) 192 final]. In punt 4.3.2 van deze mededeling, met het opschrift „E-overheid", wijst de Commissie erop dat er „een onsamenhangende veelheid aan contactpunten voor enerzijds de overheid en anderzijds burgers en bedrijven [bestaat]" en dat „[a]an de behoeften die burgers en bedrijven bij hun grensoverschrijdende activiteiten ondervinden, [...] beter [kan] worden voldaan als wordt voortgebouwd op de digitaleddiensteninfrastructuren van de financieringsfaciliteit voor Europese verbindingen. De bestaande Europese portalen, netwerken, diensten en systemen [...] kunnen daarin worden geïntegreerd en daarop worden aangesloten, en samengebracht in één ‚digitale toegangspoort'".

2 Aldus heeft de Commissie zich ertoe verbonden een nieuw actieplan inzake e-overheid 2016-2020 te presenteren, waarin met name wordt opgenomen dat „de Europese en nationale portaalsites worden uitgebreid en geïntegreerd" als voorbereiding voor de oprichting van die ene digitale toegangspoort.

3 Verder heeft de Commissie op 28 oktober 2015 een mededeling vastgesteld met als titel „De eengemaakte markt verbeteren: meer mogelijkheden voor mensen en ondernemingen" [COM(2015) 550 final]. Met deze mededeling heeft de Commissie haar strategie voor de eengemaakte markt vastgelegd.

4 In deze context heeft de Commissie een wetgevingsvoorstel ingediend dat heeft geleid tot de vaststelling van verordening (EU) 2018/1724 van het Europees Parlement en de Raad van 2 oktober 2018 tot oprichting van één digitale toegangspoort voor informatie, procedures en diensten voor ondersteuning en probleemoplossing en houdende wijziging van verordening (EU) nr. 1024/2012 (PB 2018, L 295, blz. 1).

5 Volgens overweging 4 wil verordening 2018/1724 burgers en bedrijven eenvoudig toegang geven tot de informatie, procedures en diensten voor ondersteuning en probleemoplossing die zij nodig hebben om hun rechten op de interne markt uit te oefenen. Aldus zou de bij deze verordening opgerichte toegangspoort kunnen bijdragen tot meer transparantie van regels en voorschriften voor verschillende zakelijke en levensgebeurtenissen op gebieden zoals reizen, pensioen, onderwijs, werkgelegenheid, gezondheidszorg, consumentenrechten en rechten van het gezin.

6 Volgens overweging 6 streeft verordening 2018/1724 drie doelstellingen na, te weten administratieve belasting beperken voor burgers en bedrijven die geheel overeenkomstig de nationale voorschriften en procedures hun rechten met betrekking tot de interne markt, waaronder het vrije verkeer van burgers, uitoefenen of willen uitoefenen, discriminatie wegnemen en de werking van de interne markt verzekeren ten aanzien van de verstrekking van informatie, procedures en diensten voor ondersteuning en probleemoplossing.

7 Volgens overweging 7 van verordening 2018/1724 moet de Unie, om burgers en bedrijven van de Europese Unie in staat te stellen hun recht op vrij verkeer binnen de interne markt uit te oefenen, specifieke, niet-discriminerende maatregelen vaststellen om hun eenvoudig toegang te bieden tot voldoende uitvoerige en betrouwbare informatie over hun rechten krachtens het Unierecht, alsmede tot informatie over de toepasselijke nationale voorschriften en procedures die zij moeten volgen wanneer zij naar een andere dan hun eigen lidstaat verhuizen of daar wonen of studeren of wanneer zij daar een bedrijf vestigen of uitoefenen.

8 Zoals in overweging 9 van verordening 2018/1724 wordt verklaard, kunnen burgers en bedrijven uit andere lidstaten evenwel nadeel ondervinden doordat zij niet goed op de hoogte zijn van de nationale voorschriften en overheidssystemen, door verschillen in de gebruikte talen en doordat zij zich niet in de nabijheid bevinden van de bevoegde instanties in een andere dan hun eigen lidstaat. Volgens diezelfde overweging kunnen de hieruit voortvloeiende belemmeringen voor de interne markt het meest efficiënt worden aangepakt door grensoverschrijdende en niet-grensoverschrijdende gebruikers onlinetoegang tot informatie te geven in een taal die zij begrijpen, teneinde hun de mogelijkheid te bieden procedures voor de naleving van nationale voorschriften volledig online af te handelen en ondersteuning te bieden wanneer de voorschriften en procedures niet duidelijk genoeg zijn of wanneer zij stuiten op belemmeringen voor de uitoefening van hun rechten.

9 Aldus wordt volgens overweging 12 van verordening 2018/1724 beoogd één digitale toegangspoort op te richten die fungeert als het enkele toegangspunt waar burgers en bedrijven terechtkunnen voor informatie over de voorschriften en vereisten waaraan zij uit hoofde van het Unierecht of het nationale recht moeten voldoen.

10 In deze context wijst overweging 35 van verordening 2018/1724 erop dat de toegankelijkheid van informatie voor grensoverschrijdende gebruikers aanzienlijk kan worden verbeterd wanneer die informatie beschikbaar wordt gesteld in een officiële taal van de Unie die door een zo groot mogelijk aantal grensoverschrijdende gebruikers grotendeels wordt begrepen.

11 Artikel 2 van verordening 2018/1724 bepaalt:

„1. De Commissie en de lidstaten richten overeenkomstig deze verordening één digitale toegangspoort op (‚de toegangspoort'). De toegangspoort bestaat uit een door de Commissie beheerde gemeenschappelijke gebruikersinterface (‚de gemeenschappelijke gebruikersinterface'), die geïntegreerd is in het portaal Uw Europa en toegang biedt tot relevante webpagina's van de Unie en de lidstaten.

2. De toegangspoort biedt toegang tot:

a) informatie over de in het recht van de Unie en de lidstaten vastgestelde rechten, verplichtingen en regels die van toepassing zijn op gebruikers die hun op de rechtsorde van de Unie gebaseerde rechten op het gebied van de interne markt op de in bijlage I vermelde terreinen uitoefenen of wensen uit te oefenen;

b) informatie over online- en offlineprocedures en links naar onlineprocedures, met inbegrip van onder bijlage II vallende procedures, die op het niveau van de Unie of de lidstaten zijn vastgesteld om de gebruikers in staat te stellen hun rechten uit te oefenen en de verplichtingen en regels op het gebied van de interne markt op de in bijlage I vermelde terreinen na te leven;

c) informatie over en links naar de in bijlage III vermelde of in artikel 7 bedoelde diensten voor ondersteuning en probleemoplossing waartoe burgers en bedrijven zich kunnen richten als zij vragen of problemen hebben in verband met de onder a) en b) van dit lid bedoelde rechten, verplichtingen, regels of procedures."

12 Overeenkomstig artikel 4, lid 1, van verordening 2018/1724 bieden de lidstaten de gebruikers op hun nationale webpagina's gemakkelijk onlinetoegang tot informatie als bedoeld in artikel 2, lid 2, van deze verordening (zie punt 11 supra).

13 Verder bepaalt artikel 6, lid 1, van verordening 2018/1724 dat „[e]lke lidstaat [ervoor] zorgt [...] dat gebruikers volledig online toegang hebben tot de in bijlage II vermelde procedures en deze volledig online kunnen afhandelen, mits de betreffende procedure in de lidstaat in kwestie is vastgesteld".

14 De artikelen 9 tot en met 11 van verordening 2018/1724 stellen een reeks kwaliteitseisen vast voor de inlichtingen die krachtens artikel 2, lid 2, en artikel 4 van verordening 2018/1724 worden bekendgemaakt, met het oog op zo nauwkeurig mogelijke informatie wat de uitoefening van de rechten en de inleiding van de procedures betreft die worden opgesomd in de bijlagen I en II bij die verordening, zoals het recht om te reizen, te werken, te verblijven, te studeren of een bedrijf te starten in een andere lidstaat of om bij de administratie aanvragen in te dienen die betrekking hebben op verblijf, studie of werk.

15 In deze context bepalen artikel 9, lid 2, artikel 10, lid 4, en artikel 11, lid 2, van verordening 2018/1724 dat de lidstaten de betreffende informatie toegankelijk maken in een officiële taal van de Unie die door een zo groot mogelijk aantal grensoverschrijdende gebruikers grotendeels wordt begrepen.

16 Voorts bepaalt artikel 13, lid 2, onder a), van verordening 2018/1724 dat, wat de in artikel 2, lid 2, onder b), bedoelde procedures betreft, de lidstaten ervoor zorgen dat de gebruikers toegang krijgen tot de instructies voor de afhandeling van de procedure in een officiële taal van de Unie die door een zo groot mogelijk aantal grensoverschrijdende gebruikers grotendeels wordt begrepen.

17 Artikel 12, lid 1, van verordening 2018/1724 bepaalt dat, als een lidstaat de informatie, uitleg en instructies als bedoeld in de artikelen 9 tot en met 11 en artikel 13, lid 2, onder a), van deze verordening niet verstrekt in een officiële taal van de Unie die door een zo groot mogelijk aantal grensoverschrijdende gebruikers grotendeels wordt begrepen, hij de Commissie verzoekt om vertalingen in die taal, binnen de grenzen van het daartoe beschikbare budget.

Procedure en conclusies van partijen

18 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Gerecht op 4 februari 2019, hebben verzoekers, de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest, het onderhavige beroep ingesteld.

19 Bij afzonderlijke akten, neergelegd ter griffie van het Gerecht op respectievelijk 26 en 29 april 2019, hebben het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie overeenkomstig artikel 130 van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht excepties van niet-ontvankelijkheid van het beroep opgeworpen. Verzoekers hebben op 11 juni 2019 hun opmerkingen over die excepties van niet-ontvankelijkheid ingediend.

20 Bij akte, neergelegd ter griffie van het Gerecht op 15 mei 2019, heeft de Commissie verzocht om toelating tot interventie in de onderhavige procedure aan de zijde van het Parlement en de Raad.

21 Verzoekers vragen het Gerecht:

– verordening 2018/1724 nietig te verklaren;

– het Parlement en de Raad te verwijzen in de kosten.

22 Het Parlement en de Raad verzoeken het Gerecht:

– het beroep niet-ontvankelijk te verklaren;

– verzoekers te verwijzen in de kosten.

In rechte

23 Krachtens artikel 130, leden 1 en 7, van het Reglement voor de procesvoering kan het Gerecht op verzoek van de verwerende partij uitspraak doen over de niet-ontvankelijkheid of de onbevoegdheid zonder daarbij op de zaak ten gronde in te gaan. Aangezien het Parlement en de Raad hebben verzocht om uitspraak te doen over de ontvankelijkheid, neemt het Gerecht, dat zich door de stukken in het procesdossier voldoende voorgelicht acht, in casu de beslissing om over dit verzoek uitspraak te doen zonder de behandeling voort te zetten.

24 Het Parlement en de Raad voeren aan dat verzoekers niet individueel worden geraakt door verordening 2018/1724, zodat zij niet doen blijken van procesbevoegdheid om beroep tot nietigverklaring van deze verordening in te stellen.

25 Om te beginnen dient te worden opgemerkt dat verzoekers Belgische regionale entiteiten zijn. Verder blijkt uit de eerste en de vijfde aanhaling van verordening 2018/1724 dat deze verordening werd vastgesteld op grond van artikel 21, lid 2, en artikel 114, lid 1, VWEU, en dus volgens de gewone wetgevingsprocedure in de zin van artikel 289, lid 1, en artikel 294 VWEU.

26 Hieruit volgt dat overeenkomstig artikel 263, vierde alinea, VWEU verzoekers als lagere territoriale autoriteiten doen blijken van procesbevoegdheid om beroep tot nietigverklaring van verordening 2018/1724 in te stellen op voorwaarde dat zij rechtstreeks en individueel door die verordening worden geraakt in de zin van bovengenoemde bepaling. Het beroep van een regionale of lokale entiteit kan immers niet worden gelijkgesteld met het beroep van een lidstaat, aangezien het begrip lidstaat in de zin van artikel 263, tweede alinea, VWEU enkel slaat op de regeringsautoriteiten van de lidstaten. Dit begrip kan niet worden uitgebreid tot de regeringen van gewesten of andere lagere territoriale autoriteiten zonder het in het Verdrag neergelegde institutionele evenwicht te verstoren (zie in die zin beschikking van 26 november 2009, Região autónoma dos Açores/Raad, C-444/08 P, niet gepubliceerd, EU:C:2009:733, punten 31 en 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

27 Bovendien blijkt uit vaste rechtspraak dat nationale grondwettelijke voorschriften inzake bevoegdheidstoedeling niet bepalend zijn voor de procesbevoegdheid, in de zin van artikel 263 VWEU, van de regionale entiteiten (zie beschikking van 26 november 2009, Região autónoma dos Açores/Raad, C-444/08 P, niet gepubliceerd, EU:C:2009:733, punt 63 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het loutere feit dat een regionale autoriteit bepaalde bevoegdheden heeft op het gebied waarop de door haar aangevochten handeling betrekking heeft, verleent haar bijgevolg geen procesbevoegdheid indien de betrokken handeling haar niet rechtstreeks of, in voorkomend geval, individueel raakt.

28 Aangezien het Parlement en de Raad de niet-ontvankelijkheid van het beroep opwerpen op grond dat verzoekers niet individueel worden geraakt, dient te worden onderzocht of het beroep ontvankelijk is, gelet op die voorwaarde.

29 In dit verband dient erop te worden gewezen dat de in artikel 263, vierde alinea, VWEU gestelde voorwaarde dat natuurlijke personen of rechtspersonen die niet de adressaat van een handeling zijn door die handeling individueel worden geraakt, vereist dat de bestreden handeling hen raakt uit hoofde van bepaalde bijzondere hoedanigheden of van een feitelijke situatie die hen ten opzichte van ieder ander karakteriseert en hen derhalve individualiseert op soortgelijke wijze als de adressaat (zie beschikking van 26 november 2009, Região autónoma dos Açores/Raad, C-444/08 P, niet gepubliceerd, EU:C:2009:733, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

30 In casu blijkt uit de punten 29, 35, 52, 57 en 72 van het verzoekschrift dat verzoekers weliswaar formeel verzoeken om nietigverklaring van verordening 2018/1724 in haar geheel, maar zij hun betoog toespitsen op de vermeende onrechtmatigheid van de bepalingen van deze verordening die de lidstaten

de verplichting opleggen om bepaalde informatie toegankelijk te maken in een officiële taal van de Unie die door een zo groot mogelijk aantal grensoverschrijdende gebruikers grotendeels wordt begrepen (zie punten 15 en 16 supra).

31 Daarmee samenhangend blijkt uit de punten 20 en 22 van het verzoekschrift dat verzoekers betogen dat zij doen blijken van procesbevoegdheid om nietigverklaring van verordening 2018/1724 te vorderen, onder verwijzing naar de gevolgen die voor hun bevoegdheden voortvloeien uit de bepalingen van deze verordening die de in punt 30 supra vermelde verplichting opleggen.

32 Bijgevolg dient te worden beoordeeld of verzoekers in de in punt 29 supra uiteengezette zin individueel worden geraakt door artikel 9, lid 2, artikel 10, lid 4, artikel 11, lid 2, en artikel 13, lid 2, onder a), van verordening 2018/1724.

33 Dienaangaande stellen verzoekers dat de betrokken bepalingen afbreuk doen aan het beleid waaraan uitvoering wordt gegeven krachtens talrijke handelingen die door hen zijn aangenomen en die ertoe strekken het exclusieve gebruik van het Nederlands in de communicatie tussen hen en het publiek te bevestigen of ten uitvoer te leggen. Aangezien de in punt 32 supra aangehaalde bepalingen het gebruik van een andere taal dan het Nederlands in de betrekkingen tussen verzoekers en de burger met zich meebrengen, verhinderen zij verzoekers om hun bevoegdheden naar eigen goeddunken uit te oefenen en verplichten zij hen zelfs om te handelen op een manier die ingaat tegen de toepasselijke wetgeving, waarvan bepaalde aspecten constitutioneel verankerd zijn.

34 Bovendien doen de in punt 32 supra aangehaalde bepalingen afbreuk aan de effectiviteit van het inburgeringsbeleid van verzoekers, volgens hetwelk buitenlandse onderdanen die zich in Vlaanderen (België) vestigen worden aangemoedigd om Nederlands te leren.

35 Verzoekers voegen daaraan toe dat hun procesbevoegdheid voortvloeit uit de in de Belgische grondwet neergelegde indeling van het Koninkrijk België in taalgebieden en de bevoegdheidsverdeling inzake taal, die is bedacht in het kader van een „taalkundige strijd” die andere lidstaten niet kennen.

36 Ten eerste dient te worden opgemerkt dat de verplichting die de lidstaten krachtens artikel 4, lid 1, van verordening 2018/1724 is opgelegd om de gebruikers op hun nationale webpagina's gemakkelijk onlinetoegang te bieden tot de informatie als bedoeld in artikel 2, lid 2, van die verordening (zie punten 11 en 12 supra), zonder enig onderscheid rust op alle lidstaten.

37 Ten tweede blijkt op soortgelijke wijze uit artikel 9, lid 2, artikel 10, lid 4, en artikel 11, lid 2, van verordening 2018/1724 dat de verplichting om de betreffende informatie toegankelijk te maken in een officiële taal van de Unie die door een zo groot mogelijk aantal grensoverschrijdende gebruikers grotendeels wordt begrepen, zonder uitzondering rust op alle ter zake bevoegde nationale autoriteiten. Dit is ook het geval voor de verplichting om ervoor te zorgen dat de gebruikers, overeenkomstig artikel 13, lid 2, onder a), van verordening 2018/1724, toegang krijgen tot de instructies voor de afhandeling van de in artikel 2, lid 2, onder b), bedoelde procedures in een officiële taal van de Unie die door een zo groot mogelijk aantal grensoverschrijdende gebruikers grotendeels wordt begrepen.

38 Hieruit volgt dat elke nationale autoriteit die bevoegd is om de door verordening 2018/1724 vastgestelde voorschriften ten uitvoer te leggen, door die verordening wordt geraakt op dezelfde wijze als verzoekers in hun hoedanigheid van autoriteiten met dergelijke bevoegdheden krachtens het Belgische recht.

39 In dit verband is het juist dat een lagere territoriale autoriteit kan worden geacht individueel te worden geraakt door een Uniehandeling wanneer deze Uniehandeling raakt aan een handeling die de lagere territoriale autoriteit zelf heeft vastgesteld en die haar aldus belet om haar eigen bevoegdheden, die

haar door het nationale recht worden toegekend, naar eigen goeddunken uit te oefenen (zie in die zin arrest van 5 oktober 2005, Land Oberösterreich en Oostenrijk/Commissie, T-366/03 en T-235/04, EU:T:2005:347, punt 28).

40 Gelet op de definitie van individuele geraaktheid in de zin van artikel 263, vierde alinea, VWEU (zie punt 29 supra) kunnen deze omstandigheden evenwel enkel leiden tot de vaststelling dat de lagere territoriale autoriteit individueel wordt geraakt door de bestreden handeling wanneer die handeling uitsluitend tot doel heeft de bevoegdheid van de Unie uit te oefenen ten opzichte van een welbepaalde, door die autoriteit vastgestelde handeling (zie in die zin arresten van 30 april 1998, Vlaams Gewest/Commissie, T-214/95, EU:T:1998:77, punten 17 en 29; 23 oktober 2002, Diputación Foral de Álava e.a./Commissie, T-346/99–T-348/99, EU:T:2002:259, punten 14 en 37, en 5 oktober 2005, Land Oberösterreich en Oostenrijk/Commissie, T-366/03 en T-235/04, EU:T:2005:347, punten 11-14 en 27-30).

41 Verordening 2018/1724 werd vastgesteld in het kader van de bevoegdheden van de Unie ter verwezenlijking van de in de artikelen 21 en 114 VWEU omschreven doelstellingen, te weten verbetering van de werking van de interne markt door de voorwaarden voor uitoefening van de daaruit voortvloeiende rechten te vergemakkelijken. In dit verband blijkt uit de in de punten 36 en 37 supra vermelde bepalingen dat verordening 2018/1724 ziet op de verstrekking, door de lidstaten, van bepaalde informatie die wezenlijk is voor de uitoefening van het recht op vrij verkeer en verblijf dat de burgers ontlenen aan bepaalde Unierechtelijke bepalingen. De vaststelling van die verordening heeft dus niet tot doel, de bevoegdheid van de Unie uit te oefenen ten opzichte van welbepaalde handelingen die door verzoekers zijn vastgesteld en die betrekking hebben op het gebruik van het Nederlands in de betrekkingen tussen de administratie en de burger.

42 Bovendien zou een benadering waarbij elke interferentie tussen de werkingssfeer van een Uniehandeling en die van door een lagere territoriale autoriteit vastgestelde handelingen met zich brengt dat die autoriteit individueel wordt geraakt door de Uniehandeling, de betreffende lagere territoriale autoriteiten in de praktijk verheffen tot de rang van de lidstaten tot wie de Uniehandelingen zijn gericht. Een dergelijke benadering zou dan ook het in het Verdrag neergelegde institutionele evenwicht verstoren (zie punt 26 supra) zodat met die benadering, anders dan verzoekers aanvoeren, niet kan worden ingestemd.

43 Aan deze conclusie wordt niet afgedaan door het feit dat de Belgische wetgeving inzake het gebruik der talen in bestuurszaken – volgens verzoekers – het resultaat is van een reeks compromissen die tot stand zijn gekomen na een lange periode van moeizame onderhandelingen en die thans gedeeltelijk zijn verankerd in de grondwet van deze lidstaat. Zoals in punt 27 supra is uiteengezet, is de organisatie van de bevoegdheden krachtens de nationale grondwettelijke voorschriften inzake bevoegdheidstoedeling immers niet bepalend voor de procesbevoegdheid van de lagere territoriale autoriteiten.

44 Ten slotte dient eraan te worden herinnerd dat de door verzoekers aangevoerde middelen uitsluitend betrekking hebben op de vermeende onrechtmatigheid van artikel 9, lid 2, artikel 10, lid 4, artikel 11, lid 2, en artikel 13, lid 2, onder a), van verordening 2018/1724. Verder betogen verzoekers dat zij doen blijken van procesbevoegdheid om nietigverklaring van verordening 2018/1724 te vorderen, onder uitsluitende verwijzing naar de gevolgen die uit die bepalingen voortvloeien voor hun bevoegdheden (zie punten 30 en 31 supra).

45 In deze omstandigheden dient te worden vastgesteld dat, zoals het Parlement en de Raad aanvoeren, verordening 2018/1724 verzoekers niet individueel raakt, zodat het beroep niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

46 Ingevolge artikel 144, lid 3, van het Reglement voor de procesvoering wordt, wanneer de verwerende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid of een exceptie van onbevoegdheid als bedoeld in artikel 130, lid 1, van dit Reglement opwerpt, pas op het verzoek tot interventie beslist nadat de exceptie is verworpen of met het onderzoek van de zaak ten gronde is gevoegd. Aangezien in casu het beroep in zijn geheel niet-ontvankelijk is verklaard, hoeft geen uitspraak te worden gedaan op het verzoek tot interventie van de Commissie, overeenkomstig artikel 142, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering.

Kosten

47 Volgens artikel 134, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering wordt de in het ongelijk gestelde partij verwezen in de kosten, voor zover dat is gevorderd. Aangezien verzoekers in het ongelijk zijn gesteld, dienen zij te worden verwezen in hun eigen kosten en in die van het Parlement en de Raad, overeenkomstig de vordering van deze laatsten.

48 Volgens artikel 144, lid 10, van het Reglement voor de procesvoering dragen de indiener van een verzoek tot interventie en de hoofdpartijen, indien in de hoofdzaak een einde komt aan het geding voordat op het verzoek tot interventie is beslist, voorts ieder hun eigen kosten in verband met het verzoek tot interventie. Aangezien het verzoek tot interventie niet werd betekend aan de hoofdpartijen en deze derhalve geen kosten ter zake hebben kunnen maken, dient te worden geoordeeld dat de Commissie haar eigen kosten ter zake zal dragen.

HET GERECHT (Negende kamer),

beschikt:

1) Het beroep wordt niet-ontvankelijk verklaard.

2) Er behoeft geen uitspraak te worden gedaan over het verzoek tot interventie van de Europese Commissie.

3) De Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest zullen hun eigen kosten dragen alsmede de kosten van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie.

4) De Commissie zal haar eigen kosten in verband met het verzoek tot interventie dragen.

Luxemburg, 10 december 2019.

De griffier
E. Coulon

De president
M. J. Costeira